

ROBIN NORWOOD

PREČO JA

?

PREČO TOTO

?

PREČO TERAZ

?

Hľadanie odpovedí na najdôležitejšie
životné otázky

ROBIN NORWOOD

PREČO JA

PREČO TOTO

PREČO TERAZ

Hľadanie odpovedí
na najdôležitejšie
životné otázky

EZOTERIKA • POZNANIE • DUCHOVNÝ ROZVOJ

WHY ME? WHY THIS? WHY NOW?

Copyright © 1994, 2013 Robin Norwood

Slovak edition © 2015 by Eastone Group, a. s.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Robin Norwood – Why Me? Why This? Why Now?*

preložila Katarína Pániková.

V roku 2015 vydalo vydavateľstvo Eastone Books, Bratislava.

www.eastonebooks.com

Translation © 2015 Mgr. Katarína Pániková

Jazyková úprava: Mgr. Ivana Fábryová

Redakčná úprava: Mgr. Alica Činčárová

Layout: Studio Eastone

Tlač: Kasico, a. s.

Všetky práva vyhradené.

Okrem použitia ukážok na účely recenzie a kritiky žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-8109-264-0

*Túto knihu s vďakou venujem
všetkým svojim učiteľom.*

Obsah

	Úvod k vydaniu z roku 2013	IX
	Úvod k vydaniu z roku 1994	XIII
<i>PRVÁ KAPITOLA</i>	Prečo sa mi to deje?	1
<i>DRUHÁ KAPITOLA</i>	Čo sa mi moje telo snaží povedať?	21
<i>TRETIA KAPITOLA</i>	Existuje nejaká širšia skutočnosť, ktorú nevnímam?	33
<i>ŠTVRTÁ KAPITOLA</i>	Aký je zmysel bolesti?	59
<i>PIATA KAPITOLA</i>	Prečo sú moje vzťahy také zložité?	83
<i>ŠIESTA KAPITOLA</i>	Ako som prišla k takýmto príbuzným?	109
<i>SIEDMA KAPITOLA</i>	Kam smerujem a kedy sa tam dostanem?	129
<i>ÔSMA KAPITOLA</i>	Ako môžem pomôcť sebe a ostatným vyliečiť sa?	155
	Doslov	179
	Odporúčaná literatúra	183
	Poďakovanie	186
	O autorke	187

Úvod k vydaniu z roku 2013

PO TOM, čo som si opäť pozorne prečítala knihu *Prečo ja? Prečo toto? Prečo teraz?*, aby som k nej mohla napísať nový úvod, uvedomila som si, že časy sa od jej prvého vydania pred dvadsiatimi rokmi skutočne zmenili. Ukážkovým príkladom je to, ako naliehavo sa zaoberá mnohými potrebnými lekciami, ktoré so sebou prinieslo vypuknutie epidémie AIDS. V uplynulých rokoch došlo k takým zmenám vo vedomí ohľadom homosexuality, rodinných tajomstiev a procesu umierania, ktoré boli v čase vydania tejto knihy takmer nepredstaviteľné. Všetci sme dnes bohatší, múdrejší, súcitnejší a ohľadupľnejší, a to práve vďaka prítomnosti tej ničivej sily, ktorá sa dotkla toľkých životov, že už nebolo možné ju odmietať ani ignorovať.

Takže, časy sa zmenili. Ale... nie tak celkom. Nech sú naliehavé problémy, ktorých sú plné správy, akékoľvek, neželaný tlak, ktorý spôsobujú a ktorý vyvoláva potrebné zmeny v jednotlivcoch aj v celom ľudstve, funguje úplne rovnako ako vždy. Ak sú niektoré z príkladov v knihe trochu zastarané, len to dokazuje pravdivosť tohto tvrdenia, no nie? Osvojili sme si niektoré dôležité lekcie a môžeme sa presunúť k ďalším. Vždy tu budú pripravené nové témy a naše učenie bude často sprevádzať bolesť. Pokorne sa domnievam, že táto kniha aj naďalej ponúka cenný pohľad každému, kto podstupuje akúkoľvek bolesť.

Zmenený pohľad prináša iný zážitok, a to aj vtedy, keď vonkajšie podmienky останú rovnaké. Je iróniou, že keď sa náš pohľad zmení k lepšiemu, často sa nakoniec k lepšiemu zmenia aj okolnosti nášho života.

Jednou z výhod vyššieho veku je, že človek získa na veci širší pohľad, prinajmenšom nahliada na život z dlhšej perspektívy. Mám už takmer 70 rokov, a keď sa obzriem späť na svoj život, vidím, že sa delí zhruba na tri obdobia, v ktorých akoby žili traja úplne odlišní ľudia. Jasne vidím, že prvých 35 rokov ma poháňala moja vlastná vôľa. Cieľavedome som sa usilovala o dosiahnutie všetkých cieľov, o ktorých som predpokladala, že mi prinesú šťastie. Pokiaľ výsledky zaostávali za mojimi očakávaniami, zapojila som *viac* vôle. Nárazy medzi mnou a životom mi však priniesli len hromadu trosiek.

V priebehu nasledujúcich pätnástich rokov som zistila, že väčšina mojich ťažkostí a takmer celé moje nešťastie boli spôsobené tým, že som tak zatvrdene trvala na tom, aby sa život odvíjal po mojom. Začala som žiť v súlade s možnosťami, ktoré mi prinášal život, a prestala som trvať na tom, že sama najlepšie viem, ako by mal bežať. Odmenou mi bol pokoj, aký som nikdy predtým nepoznala. Ten sa nakoniec v posledných rokoch rozvinul do takmer konštantného stavu vďačnosti za všetko, čo som kedy zažila, všetko, čo som sa naučila, a všetko, čo som bola schopná životu vrátiť.

Skutočne najhlbšiu vďačnosť pociťujem za tie veci, ktoré mi svojho času spôsobovali tú najnezniesiteľnejšiu bolesť, pretože práve to boli udalosti, v ktorých sa ukrývali dary môjho života. Tam, v troskách chýb a ľútosti, sa skrývali skúsenosti, sila a nádej, ktoré som neskôr mohla poskytnúť ostatným, ktorí prežívali rovnako ohromujúce boje ako kedysi ja.

Ale nenechajte sa pomýliť. Tie dary sa v bolesti neobjavujú automaticky. Bez toho, že by sme na ňu zmenili pohľad, zostáva suť suťou a vystavujeme sa riziku, že nás zadusí naša rastúca zatrpknutosť.

Tí anonymní ostatní, ktorí sa sami dopracovali k zmene náhľadu, ma povzbudzovali, dodávali mi odvahu a sprevádzali ma

rovnako, ako raz niekto sprevádzal a povzbudzoval ich. Nejaký čas to trvalo, ale keďže som tomu bola otvorená, stali sa nevítané skúsenosti mojimi najväčšími pokladmi. Túto knihu som napísala, aby som dar zmeneného uhla pohľadu spolu s vlastným prehĺbeným pochopením účelu a zmyslu života a skalopevnou vďačnosťou za to všetko odovzdala ďalej.

Aj keď moja prvá kniha, *Ženy, ktoré milujú príliš*, mala leví podiel na mojom úspechu vo svete, je to práve táto kniha *Prečo... ?*, o ktorej som presvedčená, že som sa narodila s poslaním ju napísať. Som nesmierne vďačná vydavateľstvu Tarcher, že ju opäť sprístupňuje a vy vďaka tomu budete opäť môcť prijímať jej dary.

ROBIN NORWOOD

Úvod k vydaniu z roku 1994

PREČO JA? PREČO TOTO? PREČO TERAZ? Kto z nás v ťažkých časoch nezatúžil po odpovediach na tieto otázky? Hľadáme vo svojich srdciach. Pýtame sa života. Hromžíme na Boha. Bombardujeme nimi každého ochotného poslucháča. *Prečo?* Ale odpovede, ktoré dostávame, sú vágne, všeobecné utešujúce vety, ktoré za žiadnych okolností nedokážu zmierniť našu špecifickú bolesť a frustráciu a pôsobia prázdne, neosobne a niekedy až neznesiteľne.

„Čas všetko vylieči.“

„Teraz sa hneváš, ale to prekonáš.“

„Je to vôľa Božia, neprináleží nám sa jej vzpierať.“

„Je to osud.“

„To sa jednoducho stáva.“

Azda tou najneuskutočnejšou radou, ktorú nám niekto môže dať, keď sme zavalení ťažkosťami, je: „Snaž sa tým nezaoberať. Keď nad tým budeš premýšľať, budeš sa cítiť len horšie.“ Dobré mienené slová priateľov, ktorí sú bezmocní voči nášmu nešťastiu, nám nepomáhajú a my zostávame ako stroskotanci na plytčine s celým svojím zúfalstvom z vecí, ktoré dopadli tak neveriteľne zle. Unavene prechádzame bolestnými detailmi nášho života,

až nakoniec zistíme, že čas skutočne mnohé vylieči. No smútok a utrpenie nechávajú hlboké a nezmazateľné stopy na celom našom srdci.

Avšak otázky, ktoré sme si raz potichu či nahlas a krikom kládli, stále zostávajú nezodpovedané. Keď prídu šťastnejšie časy, naša potreba odpovedí sa vytratí, pokiaľ opäť nebudeme čeliť nešťastiu.

Prečo ja? Prečo toto? Prečo teraz? Tieto otázky som ako terapeutka počúvala často a premýšľala som o konkrétnej povahe a načasovaní problémov mojich klientov. Mnohokrát som si kládla tie isté otázky o vlastnom živote, v ktorom som si tiež užila dosť problémov. Ale keď ma veľmi zaťažovali vlastné problémy, emócie mi zabráňovali objektívne skúmať tieto v skutočnosti veľmi hlboké otázky, ktoré majú na život obrovský vplyv. A v obdobiach, keď bol život ku mne dobrý, som bola príliš spokojná na to, aby som si nad nimi lámala hlavu.

Život sa mi po vydaní mojej prvej knihy s názvom *Ženy, ktoré milujú príliš* javil naozaj dobrý. Bola som vydatá za inteligentného a úspešného muža, ktorý ma podporoval v mojej práci. Mala som prosperujúcu psychoterapeutickú prax, bola som autorkou bestselleru a medzinárodne uznávanou odborníčkou na závislosti vo vzťahoch. Podarilo sa mi využiť všetku bolesť prameniacu z rokov neúspešných vzťahov s mužmi, neúspechov v láske a s pomocou duchovného programu ju pretaviť do múdrosti, ktorá mi zachránila život. Pomáhala som ženám po celom svete, aby dokázali pre seba urobiť to isté. Prežívala som vďačnosť za svoje uzdravenie a bola som hrdá na to, čo som dokázala. Ale tento stav už nemal trvať dlho.

Jedného dňa na jeseň roku 1986 počas spiatočného letu do Kalifornie z jednej prednášky sa so mnou dala do reči vedľa sediaci žena. Počas rozhovoru sa na mňa odrazu pozorne zadívala a zmeneným hlasom sa ma spýtala: „Koľko máte rokov?“ „Na budúci rok v júli budem mať 42,“ odpovedala som. Pomaly prikývla a naďalej sa na mňa uprene pozerala. „Na budúci rok sa celý váš život zmení,“ povedala vážne.

Pobavilo ma to. „Nie, nie. Nerozumiete tomu. Môj život sa *už zmenil*,“ povedala som jej. „Vždy som to v živote mala ťažké, ale teraz je všetko jednoducho *dokonalé*.“ S úsmevom som jej vysvetlila, čo sa mi podarilo za pár rokov dosiahnuť. „Mám naozaj milého manžela a po prvýkrát v živote som naozaj úspešná. Všetko je skutočne *dokonalé*,“ opakovala som hrdo.

„To všetko sa zmení,“ odpovedala. „Prídete o všetko. Mám dar, viete, vidím veci...“ dodala na vysvetlenie.

V tom momente nám letuška priniesla večeru a reč sa už po zvyšok letu nezvrtla na tému, čo by mi mohla priniesť budúcnosť. Ukázalo sa však, že mala úplnú pravdu.

V apríli nasledujúceho roka som sa rozvádzala s manželom, prestala som pracovať ako terapeutka a hoci som o tom ešte nevedela, bola som vážne chorá a pomaly som umierala.

Rozvod bol môj nápad a jediný rozumný dôvod, ktorý som preň v tom čase mala, bol, že mi manželstvo už nepripadalo úprimné. Zistila som, že neustále predstieram, že som tou šťastnou osobou, o ktorej som predpokladala, že ňou mám byť. Každý ďalší deň tejto komédie znamenal život v lži, no s tým som musela skoncovať. Ale nesklamal tento môj čin všetky tie ženy, ktoré si prečítali moju knihu a uverili, že som sa vyliečila z neschopnosti vytvoriť si zdravý vzťah a odteraz až do smrti budem žiť so správnym mužom? Cítila som, že som v očiach svojich čitateľiek zlyhala.

Aj ukončenie kariéry bol môj nápad. Celé roky som svoju prácu hlboko milovala, ale teraz sa tá vášeň celkom stratila a ja som vedela, že ani v tejto oblasti svojho života už nie som pravdivá. Môj pohľad na realitu sa radikálne menil a ja som objavila existenciu hlbších právd, ktoré som chcela nasledovať. Právd, ktoré ma viedli ďaleko od psychoterapeutickej praxe.

Umieranie, no, myslím si, že aj to bol z určitého uhla pohľadu môj vlastný nápad. Moje telo celé mesiace bojovalo so zúriacou infekciou, ktorá mi nespôsobovala veľké bolesti, ale veľmi ma oslabovala. Hovorila som si, že moju slabosť pravdepodobne spôsobila

dlhotrvajúca chrípka a nie je potrebné vyhľadať lekársku pomoc. Hoci som občas sotva dokázala prejsť z jedného konca izby na druhý, zjavne som sa nechcela dozvedieť, aká chorá v skutočnosti som. Možno som podvedome cítila, že keby som zomrela, všetky moje sklamané čitateľky by mi odpustili.

V čase, keď som dopísala svoju druhú knihu, ktorá obsahuje finálne závery ohľadom nezdravej závislosti vo vzťahoch, som cítila, že som pre svojich čitateľov urobila všetko, čo som mohla. V tom čase som už so značnými bolesťami zašla do nemocnice. Takisto sa z môjho života vytratila moja najbližšia priateľka a deti žili vo vzdialených mestách. Nepredpokladala som, že by som u niekoho mohla nájsť útechu, a tak som si svoj stav nechávala pre seba. Vôbec som nemala strach zo smrti, bola som len veľmi unavená, príliš unavená na to, aby som vládala ísť ďalej. Bola som sama a chcela som s tým skoncovať.

Keď ma na druhý deň ráno viezli na operačnú sálu, sústredila som sa na tých pár osôb vo svojom živote, ktorým som ešte stále nebola schopná úplne odpustiť a požehnať im. Veľmi som sa to snažila urobiť tam na mieste, ale tiež to nebolo celkom úprimné a bola som príliš slabá a unavená na to, aby som dokázala klamať seba samu. Takže som s hlbokým sklamaním zo seba a svojho života upadla do narkózy.

Moje sklamanie bolo ešte väčšie, keď som sa po operácii prebrala. Moja prvá myšlienka bola: „Ach, nie! Som stále tu. Čo tu budem robiť ďalších 42 rokov?“ Keď mi neskôr anestéziológ veselo rozprával o tom, že všetky sestričky v operačnej sále čítali moju knihu a modlili sa za mňa, aby som to prežila, nevďačne som si pomyslela: „Dopekla, prečo sa nestarajú o seba?!“ Môj život sa už naisto skončil. Prečo som teda nemohla odísť?

Azda najhorší zo všetkého bol pocit, že moje otázky smerujú do prázdna. V priebehu uplynulých siedmich rokov som uplatňovala program zotavovania sa zo závislosti vo vzťahoch, založený na rovnakých princípoch, aké využívajú členovia klubu anonymných alkoholikov, a opakovane som zažívala útechu a vedenie od vyššej sily. Teraz sa však zdalo, že sa tieto dvere

zavreli a ja som zostala sama na mieste, kde nebolo nič, čo by ma viedlo, okrem stále prítomného nepohodlného nároku na osobnú poctivosť, ktorý ma už obral o veľkú časť mojej identity. Striedali sa vo mne pocity, zdalo sa mi, že sa so mnou niekto zahráva, cítila som sa opustená a zradená a ešte som nechápala, že Boh vždy ostáva nepoznateľný a vzdáva sa, keď sa k nemu blížime. Vedie nás v našom hľadaní a pri tom, ako sa ho pokúšame nasledovať stále vyššie a vyššie.

Po mojej rekonvalescencii nasledovalo sedemročné obdobie izolácie a reflexie. Spočiatku som sa išla roztrhať v snahe nájsť niečo, čo by môjmu životu dalo smer a zmysel. Ale všetky moje plány, veľké či malé, boli zmarené. Dni boli dlhé a prázdne a sužoval ma pocit viny za moju nečinnosť.

Jediné, čo ma skutočne zaujímalo, bolo čítanie kníh s ezoterickou tematikou, na ktoré som predtým ani nepomyslela. Čítala som knihy o astrológii, veštení, tarote a liečení. Vždy som verila v reinkarnáciu a teraz som sa snažila hlbšie porozumieť príbuzným duchovným konceptom. Môj dom sa začal plniť knihami s témami ako ľudská aura, rôzne úrovne ľudského energetického poľa, jemnohmotné telá, ktoré prestupujú fyzické telo, čakry či rotujúce víry energie, ktoré vyživujú tieto jemnohmotné telá, myšlienkové formy, duchovné liečenie, proces umierania atď.

Začala som sa hlboko zaujímať o ezoterické diela Alice Bailey, teosofky, ktorá od počiatku dvadsiatych rokov až do päťdesiatych rokov minulého storočia slúžila ako zapisovateľka či „sprostredkovateľský kanál“ jednému tibetskému majstrovi. Prvou ochutnávkou z jej diela bola jej tajomná *Rozprava o kozmickom ohni* (*Treatise on Cosmic Fire*), ktorú som objavila v oddelení teologickej literatúry vo verejnej knižnici. Hoci mi tá kniha pripadala takmer nepochopiteľná, pocítila som hlbokú dôveru v tohto majstra múdrosti, nazývaného jednoducho Tibeťan, a začala som študovať spolu viac než dvadsať zväzkov, ktoré Bailey nadiktoval. Spolu s tým, ako som sa ponárala do štúdia, ktoré ma vyživovalo ako nič iné, som zistila, že moje prázdne dni sa postupne naplňujú.

V tom období som cítila potrebu chrániť sa pred vonkajšími vplyvmi. Samota sa pre mňa stala takmer takou nevyhnutnou ako vzduch, ktorý som dýchala. Bez televízie som v tom čase žila už desať rokov, no začala som sa vyhýbať aj rozhlasu, časopisom a novinám, a do tej najvyššej možnej miery som sa odizolovala od všetkých narušených a mylných predstáv, ktoré tvoria náš spoločný kultúrny pohľad na realitu. Vytrvalo som sa vyhýbala všetkému, čo by mohlo odvádzať moju pozornosť od štúdia – mužom, večierkom, spoločenským akciám, alkoholu, kofeínu a cukru.

Obe moje deti, ktoré medzičasom dospeli, sa zaujímali o témy, ktorými som sa v tom čase zaoberala, a mali pre ne pochopenie. A postupne sa jedna po druhej objavili ženy, zahĺbené do hľadania, ktoré bolo blízke tomu môjmu. Ako utečenkyne z nejakej ďalekej krajiny sme zistili, že máme spoločnú reč a pohľad na veci, a rozkvitlo medzi nami pevné priateľstvo.

Občas, keď som toto obdobie izolácie a reflexie neskôr niekomu opisovala, som sa stretla so závistlivými reakciami. Ľudia si predstavovali, že to muselo byť idylické, blažené a pokojné obdobie. V skutočnosti to však často pripomínalo skôr každodenné mučenie. Pokojne som sedela a vyhýbala sa všetkým obvyklým rozptýleniam, ktoré zvyčajne zamestnávajú ľudí v tejto kultúre, *pretože som nemala na výber*. Žiadne z týchto rozptýlení na mňa už neúčinkovalo. Stav podobný „alkoholickej opicii“, ktorý vo mne vzbudzovali, spôsobil, že mi zamestnávanie sa nimi začalo pripadať príliš nákladné. Napriek tomu, a to najmä v priebehu prvých rokov, som bola nepokojná, ustarostená a stravovaná túžbou zistiť, kam (ak vôbec niekam) mám namierené a čo (ak vôbec niečo) je mojím poslaním. Ešte som nedokázala vidieť, že teraz mám konečne k dispozícii potrebný čas, odstup, objektivitu aj motiváciu na to, aby som preskúmala povahu, načasovanie a účel nepriazne osudu. Konečne som mohla slobodne skúmať to, čo som začala nazývať „Prečo?“, skrytým za bežným „prečo“?

Dnes si uvedomujem, že moje štúdium ezoterickej oblasti je priamym pokračovaním mojej práce v oblasti závislostí. Mnoho rokov som do hĺbky skúmala závislosť vo vzťahoch a jej liečenie, zistila

som, že vychádza z nezdravých vzorcov vytvárania vzťahov, ktoré si človek väčšinou osvojí v priebehu dospievania v nefunkčnej rodine. Tieto vzorce si prenášame do dospelého života a nevedomky ich opakujeme s partnermi, s ktorými môžeme opäť zohrávať staré drámy, ktoré sme zažívali v detstve.

Ale teraz som sa začala zaujímať o to, prečo sa niektorí z nás vôbec narodí do nefunkčnej rodiny? Prečo sa jedno dieťa narodí do optimálneho a zdravého prostredia, zatiaľ čo iné vstupuje do života a musí čeliť podmienkam, ktoré mu zaručene spôsobia traumy? Prečo sú podmienky života – duševné kvality našich rodičov, naše zdravie, inteligencia a ekonomická úroveň, rozdelené tak nerovnomerne? Sme len náhodné obeť divokej vesmírnej jazdy? Alebo má každý z nás osud, ktorý nejakým presným spôsobom zapadá do určitého celkového plánu? A pokiaľ máme takýto osud, ako môžeme vytušiť jeho smer a využiť toto poznanie?

Nakoniec som sa zaoberala tým, o čom som vždy bola presvedčená, že je pravým a správnym zameraním psychológie: štúdiom (-ológiu) duše (psyché). Začala som chápať, že každý z nás sa rodí so špecifickým „energetickým balíčkom“, ktorý má zapísaný aj v horoskope – so základnou energetickou štruktúrou, ktorá spôsobuje, že v určitých obdobiach života sa stretávame s určitým typom ľudí a zažívame istý typ skúseností.

Fascinovalo ma to a vyhládala som niekoľkých jasnovidcov a liečiteľov, od ktorých som sa učila a ktorí mi pomohli začať vnímať subtilné energie, z ktorých tento energetický balíček pozostáva. Cvičila som spolu s ostatnými študentmi, študovala som ich energetické polia (alebo aury) a vstupovala s nimi do interakcie, aby som podporila rôzne druhy liečenia. Stretla som aj ďalších ľudí, ktorí sa, rovnako ako ja, nikdy nepovažovali za duchovných liečiteľov. Napriek tomu sme spolu zažívali niektoré mimoriadne veci a urobili sme niekoľko mimoriadnych objavov, ktoré významne prispeli k môjmu pochopeniu.

Postupne, spolu s tým, ako môj pohľad na svet prechádzal touto hlbokou paradigmatickou zmenou, som začala vo všetkých tých

početných a rozmanitých skúsenostiach môjho života vnímať vzorce a zmysel. Už som nevidela seba a ostatných ako postavy na odvíjajúcej sa stužke, ktorá sa tiahne od narodenia po smrť a ktorú lemujú rôzne udalosti, či už šťastné alebo nešťastné, vítané alebo obávané. Skôr som začala intuitívne tušiť nesmierne obrovské pozadie rozvíjajúcich sa vývojových tém, ktoré pôsobia v živote každého jednotlivca. Moje pochopenie bolo zároveň objektívne aj subjektívne. Keďže som tak často pracovala s ľuďmi, ktorí sa cítili stratení a osamelí, a strávila som veľkú časť svojho života kvárená podobnými pocitmi, začalo mi moje štúdium postupne odhaľovať mapu, ktorá okrem toho, že opisovala okolité územia, zároveň zobrazovala aj dôležitý orientačný bod – červenú šípku s nápisom „Nachádzaš sa tu!“. Videla som svoje miesto a svoj cieľ vo vesmíre, rozpoznala som svoje chyby, neúspechy a frustrácie ako nevyhnutné záležitosti, ako dary, ktorými boli. Toto hlbšie pochopenie celej schémy a môj príspevok k nemu boli niečím, čo mi zaoberanie sa psychológiou s jej dôrazom na „riešenie problémov“ nemohlo dať. Vrátila som sa k sebe, bola som opäť vo svojich vlastných rukách. A to mi umožnilo pochopiť zmysel utrpenia.

V TEJTO KNIHE vám ponúkam to, čo ma naučili tie roky intenzívneho štúdia, reflexie a pozornosti voči subtilným energiám ohľadom darov, prameniach z nepriazne osudu. To, že vás práve v tomto období pritiahla, môže znamenať aj to, že sami práve prechádzate takou istou zmenou paradigmy, akou som prešla ja. Ako Kolumbus, ktorý si povšimol množiace sa dôkazy o tom, že svet nie je plochý, ale guľatý, možno aj vy zbierate skúsenosti a zážitky, ktoré so sebou prinášajú rovnako drastickú potrebu premeny vlastného pohľadu na svet. Vaše rastúce pochopenie nových dimenzií si môže vyžadovať iný druh mapy, ktorý dokáže poňať a vysvetliť túto zmenenú perspektívu.

Mnohé príbehy mužov a žien, zápasiacich s rôznymi problémami, zámerne hovoria aj o nadprirodzených skúsenostiach a vnemoch týchto ľudí. Spolu s tým, ako sa kultúrne prostredie stáva

voči takýmto skúsenostiam otvorenejším, sa čoraz viac ľudí odvažuje o nich hovoriť. Zistila som, že hneď ako som sa otvorila jemnejším dimenziám skutočnosti, mnohí ľudia sa mi začali spontánne zdôverovať s vlastnými osobnými skúsenosťami s *nadprirodzenom*. Ak sa podobné udalosti vyskytli aj vo vašom živote, tieto príbehy vo vás povzbudia silu im dôverovať. Ak ste sa ešte s niečím podobným nestretli, dúfam, že budete pri čítaní tolerantní. Môže sa tým aj vo vás ľahko prebudiť citlivosť voči týmto jemnejším dimenziám, pretože zároveň so vstupom do nového veku sa rozširuje vnímanie každého z nás. Uznanie týchto dimenzií a udalostí prináša so sebou možnosť porozumieť mnohým veciam, ktoré sa nám inak javia ako nevysvetliteľné a nespravodlivé.

Možno sú pre vás niektoré z konceptov, ktoré tu skúmame, neznáme. Ak je to tak, majte so sebou a svojím chápaním trpezlivosť. Možno vám pomôže, ak si po určitom čase knihu znova prečítate. Ak to urobíte, zistíte, ako veľmi sa vaše pochopenie medzitým prehĺbilo. Táto kniha vám môže prostredníctvom zmeny postojov a vnímania naozaj zmeniť život. Nechajte sa ňou viesť a objavte a oceňte svoje nezastupiteľné miesto a cieľ; nájdite v nej svoju osobnú mapu, doplnenú o červenú orientačnú šípku, ktorá vám pomôže zorientovať sa vďaka upokojujúcemu posolstvu: „Nachádzaš sa tu.“

Možno sa pýtate, ako vám môže získanie takejto rozšírenej perspektívy pomôcť vo vašom boji s akýmkoľvek osobnými problémami, ktoré vás priviedli k tomu, aby ste si v tomto čase vybrali práve túto konkrétnu knihu? Keď hľadáte pomoc a útechu, prečo by ste mali nutne meniť svoj uhol pohľadu na svet, prečo by ste mali na svoje problémy nahliadať v takomto ohromujúcom horizonte, ktorý sa javí, akoby nič nemohol zmeniť? Odpoveď je jednoduchá. Vďaka tomuto postupu dokážete pochopiť svoju bolesť a psychické rany, ktoré ste utrážili, a dokážete sa vyliečiť.

Ku skutočnému liečeniu akejkoľvek krízy dochádza v niekoľkých fázach. Aj keď stále ostávame ponorení vo vlastných urputných zápasoch, môžu nás utešiť príbehy ostatných, ktorí trpeli

podobne; príbehy, ktoré nás ubezpečia, že nie sme sami ani v našom stave, ani vo svojej reakcii naň. Môže sa vám stať, že v tejto knihe objavíte nielen vlastnú situáciu, ale že sa v nej bude do určitej miery odrážať aj vaša reakcia na ňu.

Neskôr, keď akútna emočná kríza pominie, máme potrebu začať hľadať zmysel v tom, čím sme prešli, z pohľadu nášho celkového poňatia života aj toho, ako je zosnovaný. Pokiaľ veríme na nejakého veľkého tkáča, chceli by sme vedieť, či to bola jeho ruka, čo z nepozornosti vypustila zopár vlákien a spôsobila, že tapiséria nášho života ostane od toho momentu už naveky „poškodená“. Alebo nejde o „poškodenie“, lebo náš život vďaka tomuto nečakanému obratu získal novú hĺbku a bohatosť? Pretože nikdy nejde len o samotnú udalosť, ale skôr o to, ako sme ju zvládli a ako sme k nej pristúpili. To určuje, či bude jej konečný účinok na nás pozitívny alebo negatívny. Táto kniha vám môže pomôcť postaviť do nového svetla vaše najväčšie problémy tak, aby ich dary, ktoré možno ešte stále ostávajú skryté pred vaším zrakom, mohli byť odhalené.

Nakoniec, keď dokážeme využiť akékoľvek ťažkosti, ktoré sme v živote zažili, na pomoc ostatným, pozdvihne to všetko naše utrpenie, ktoré tým získa zmysel a dôstojnosť. Vykúpi ho to. Táto kniha vám môže pomôcť pochopiť ezoterický princíp obete, ktorý ste možno doteraz nevedomky využívali v nejakej dôležitej dimenzii svojho života. Princíp obete je prítomný vždy, keď sa iní prostredníctvom nášho utrpenia dokážu stať lepšími ľuďmi. Ale tým darom nie je samotné naše utrpenie. Je ním naše uzdravenie sa. Duchovný rozvoj a uzdravenie sa sú v podstate tým istým. Prostredníctvom nášho utrpenia a uzdravenia pomáhame osvieteniu ľudstva ako celku. Naše osobné tragédie, videné z tohto hľadiska, urýchľujú hlbšie pochopenie pravého zmyslu a účelu individuálnej existencie a spájajú naše osobné uzdravenie s uzdravením celej planéty.

Čo si od nás uzdravenie vyžaduje? Predovšetkým ochotu otvoriť sa takému pohľadu na realitu, ktorý zapája aj subjektívne a doteraz vedecky „neoveriteľné“ pravdy srdca a duše. K uzdraveniu dochádza cez zmenu vedomia, zmenu srdca; skrze odpustenie

druhým, odpustenie seba samým, odpustenie životu a Bohu. Liečenie prichádza, keď sa vzdáme svojho presvedčenia o tom, aké by podmienky nášho života *mali* byť, a budeme ochotní prijať a nakoniec aj oceniť jednoducho to, čo *je*.

Keď sa otvoríme a začneme nepriazeň osudu vidieť ako cestu k nášmu vlastnému uzdraveniu, pocítíme dôveru aj v obdobiach zúfalstva. Môžeme veriť nielen tomu, že bolesť prejde, ale aj tomu, že naše utrpenie má zmysel a účel a je dôstojné. Práve vďaka tomu, že verím vo vaše aj svoje uzdravenie a vo vyliečenie tela ľudstva, ktorého súčasťou je každý z nás, ponúkam vám na posúdenie niekoľko možných odpovedí na tieto neodbytné otázky: *Prečo ja? Prečo toto? Prečo teraz?*

ROBIN NORWOOD

PRVÁ KAPITOLA

Prečo sa mi to deje?

JOANNA NAPĀTO A TICHŌ LEŽALA na stole v ordinácii chiropraktičky a uprene zízala na pohyblivú konštrukciu z rôznych figúrok, zavesenú nad ňou, ktorá sa lenivo pohojďovala v jemnom vánku, prúdiacom z otvoreného okna nad jej hlavou. Už som o tejto mladej žene, ktorá prikrivkala do ordinácie na barlách s obavami z toho, že jej vytknutý členok je opuchnutý už príliš dlho, niečo vedela. Teraz som jej sedela pri nohách a prostredníky som mala jemne priložené na oboch stranách jej pomliaždeného, zmodraného členku.

Táto činnosť bola súčasťou mojej práce asistentky chiropraktičky, ktorá mi na výmenu liečila zranenie kolena, na ktoré boli tradičné medicínske metódy krátke. Táto lekárka, v okolí známa svojím neobvyklým darom liečiť, mala rôznorodú klientelu a na doplnenie svojich chiropraktických zručností používala rôzne prístupy: prácu s energiou, kryštály a vizualizácie. Práca s ňou bola pre mňa príležitosťou dozvedieť sa viac o netradičných spôsoboch liečenia a pod jej vedením som práve v tejto chvíli vykonávala „energetickú prácu“ pre Joannu.

Moje prsty sa pomaly pohybovali pozdĺž čiar tvorených sériou párových bodov, ktoré lekárka mäkkým hrotom fixky vyznačila na oboch stranách Joanninho členku a chodidla. Mojou úlohou bolo